

Szegedi Ítéltábla
Bf.I.397/2011/8.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2012. február 14. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A vesztegetés büntette miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Bács-Kiskun Megyei Bíróság** 2011. július 8. napján kihirdetett **5.B.67/2010/12.** számú ítéletét **h e l y b e n h a g y j a.**

Kötelezi a vádlottat a fellebbezési eljárás során felmerült 9.000.- (kilencezer) forint bűnügyi költség megfizetésére külön felhívásra az állam javára.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki vesztegetés büntetében [Btk. 250. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] ezért öt 1 év 6 hónap börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Kötelezte, hogy fizesse meg az eljárás során felmerült 65.860.- forint bűnügyi költséget.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és a védő felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést, a védő másodlagosan enyhítés, enyhébb büntetés, a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése érdekében.

A fellebbezési nyilvános ülésen a védő megalapozatlanság miatt kérte az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását is.

A fellebbezési nyilvános ülésen eljáró ügyész - Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.332/2011/1/II. számú átiratában írtakkal egyezően - az első fokú ítélet megváltoztatására tett indítványt a cselekmény pontos jogszabályi megjelölésére hivatkozva, egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezések alaptalanok.

Fellebbezési szakban bizonyítási indítványt terjesztett elő a védő és hozzá csatlakozva a vádlott, amelyben az ügyben addig kihallgatott tanúk ismételt kihallgatását és a vallomásaik ellentmondásaira figyelemmel a szembesítéseik elrendelését indítványozták, e mellett a tanúk mentességi jogára történő figyelmeztetés elmaradását is sérelmezték.

Az ítéletábra álláspontja szerint a bizonyítási indítvány teljesítése azért nem indokolt, mert a tanúk ismételt kihallgatása alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapítására nem kerülhetne sor. A védő által hivatkozott szembesítések elmaradása sem rontotta le a tanúk vallomásának bizonyító erejét, ugyanis a szembesítés, mint eljárási cselekmény a büntetőeljárás törvény rendelkezése értelmében lehetőség és nem kötelezettség, annak az elmaradása semmiféle garanciális szabályt nem sért.

A tanúvallomások között egyetlen jól észlelhető ellentmondás állt fenn, amely 1. sz. és 2. sz. tanúk vallomásai között merült fel, azonban ezzel az ellentmondással az elsőfokú bíróság az ítéletében külön foglalkozott, így a tényállás megállapítására minden aggálytól mentesen került sor.

Erre figyelemmel a tanúk kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt az ítéletábra elutasította.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság akkor, amikor nem figyelmeztette **3. sz.** tanút a kihallgatását megelőzően a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontja szerinti relatív mentességi jogára. E rendelkezés kimondja, hogy a tanúvallomást megtagadhatja az, aki a (4) bekezdés esetét kivéve magát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná, az ezzel kapcsolatos kérdésben. A (4) bekezdés akként rendelkezik, hogy a tanúvallomást az (1) bekezdés b) pontja alapján nem tagadhatja meg az, aki a kérdésre adott válasszal önmagát olyan bűncselekmény elkövetésével vádolná, amely miatt

- a) vele szemben a feljelentést a 175. § (1) bekezdése alapján elutasították,
- b) vele szemben a nyomozást a 190. § (1) bekezdésének f) pontja vagy a 192. § (1) bekezdése alapján megszüntették,
- c) vele szemben a büntetőeljárást tevékeny megbánás miatt megszüntették [221/A. § (7) bekezdés, 267. § (1) bekezdés l) pont, 332. § (1) bekezdés f) pont],
- d) vele szemben a büntetőeljárást a 226. § (1)-(2) bekezdése vagy a 332. § (1) bekezdésének g) pontja alapján megszüntették, illetőleg
- e) a Btk. Különös Része alapján a hatósággal történő együttműködése folytán nem büntethető.

Bf.I.397/2011/8.

A vádlott védekezésére figyelemmel, a tanú kihallgatásának a kezdetén, indokolt lett volna figyelmeztetni a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakra, azonban ennek elmaradása a jelen ügyben mégsem valósított meg az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést. Következtes ugyanis a bírói gyakorlat abban, hogy ha a tanú vallomása nem tartalmaz olyan adatot vagy tényközlést, amire tekintettel a figyelmeztetés indokolt lett volna, akkor annak az elmaradása miatt a vallomása a bizonyítékok köréből nem mellőzhető.

Az a védelmi felvetés pedig, hogy minden tanút figyelmeztetni kellett volna relatív mentességi jogára, nem helytálló, mert a figyelmeztetés csak akkor indokolt - a következetes bírói gyakorlat szerint - ha olyan tény merült fel, ami a relatív mentességi jogot megalapozza. Jelen ügyben - **3. sz.** tanú kivételével - a többi tanú esetében mentességre okot adó körülmény nincs.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván megállapította, hogy az elsőfokú bíróság - a fentiekre is figyelemmel - a bizonyítási eljárást az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértés nélkül folytatta le, azonban az általa rögzített ítéleti tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alábbiak szerint egészítette ki és helyesbítette:

A vádlott fegyelmi helyzete az elvárásnak megfelelő volt, szolgálata alatt három alkalommal részesült dicséretben és jutalomban, szolgálati mulasztásért egy alkalommal feddést kapott és kártérítési eljárás is indult vele szemben.

A tényállás fenti kiegészítésére a büntetés kiszabása során értékelhető körülmények tényállásbeli megalapozottsága miatt volt szükséges.

A vádlott a Btk. 137. § 1/l. pontja alapján minősül hivatalos személynek.

A cselekmény időpontjában a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény 135. § (1) bekezdése szerint 3.000.- - 20.000.- forintig terjedhetett a helyszíni bírság összege, míg a (3) bekezdés alapján a tudomásul vett helyszíni bírságot készpénz átutalási megbízáson kellett 30 napon belül megfizetni.

Az ítélet tábla az ítélet jogi indokolásából - a 6. oldal 5. bekezdéstől a 7. oldal 3. bekezdés végéig - a rendőrségi törvény és a rendőrségi szolgálati szabályzatról szóló IRM rendelet hivatkozott rendelkezéseit a tényállásba utalja, mivel a fenti két jogszabályi hivatkozás a vádlott kötelezettségszegésének tényállásbeli alapját képezi.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, így az a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a felülbírálat során irányadó volt.

A vádlott védőjének a megalapozatlanságra történő hivatkozását az ítéletábra az alábbiak szerint nem osztotta:

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta, a rendelkezésére álló bizonyítékok értékelése során részletes indokát adta annak, hogy miért a vádlott védekezésével szembenálló vallomások, különösen **3. sz.** tanú vallomása alapján állapította meg az ítéleti tényállást.

Az indokolásában kitért arra is, hogy miként küszöbölte ki a vallomások közötti ellentmondásokat, ebből következően kellő indokát adta annak, hogy mely bizonyítékot miért vetett el, míg mászt a tényállás alapjául miért fogadott el. Az ítéleti tényállásában valamennyi megállapítása iratszerű és adatokkal alátámasztott volt.

Figyelemmel tehát arra, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi beszerzett bizonyítékot részletesen és logikailag hibátlanul értékelte, ezért megállapítható, hogy a Be. 351. § (2) bekezdés a)-d) pontjában meghatározott megalapozatlansági okok közül az első fokú ítélet vonatkozásában egy sem áll fenn, így annak hatályon kívül helyezésére nincs törvényes lehetőség.

Ami a felmentésre irányuló vádlotti és védői fellebbezéseket illeti megállapítható, hogy azok a tényállást támadják és a bizonyítékok mérlegelése ellen irányulnak. A fellebbezések - a fentebb írtakhoz hasonlóan - lényegében azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott tagadásával szemben a bűnösségét a rá nézve terhelő vallomások alapján állapította meg.

Az ítéletábra e körben is rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság rendelkezésére olyan bizonyítékok álltak, amelyek részben ellentmondóak voltak és kétségtelen az is, hogy a vallomások tekintetében bizonyos következetlenség is megfigyelhető volt. Azonban a megyei bíróság az összes bizonyítékhoz képest értékelte ezeket, és a tényállását úgy állapította meg, hogy az eltérésekre és az ellentmondásokra megfelelő magyarázatot adott.

A büntetőeljárás törvény az elsőfokú bíróság feladatává teszi a bizonyítékok mérlegelését. Az elsőfokú bíróság észleli közvetlenül a bizonyítékokat, hiszen ő hallgatja ki a vádlottat és a tanúkat, és ebből adódóan az elsőfokú bíróság feladata és kötelezettsége a rendelkezésére álló bizonyítékok összevetése és mérlegelése. Az elsőfokú bíróság ezen kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, indokai mindenre kiterjedők.

Bf.I.397/2011/8.

Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nincs törvényes lehetőség, így a tényállást támadó és kizárólag a bizonyítékok mérlegelése ellen irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményét is a törvénynek megfelelően minősítette, annak csupán a jogszabályi hivatkozása hiányos. Ennek megfelelően pontosította az ítélet tábla a jogszabályi hivatkozást akként, hogy a vádlott a magatartásával a Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés 1. tétel 1. fordulata szerint minősülő és büntetendő hivatalos személy által kötelezettségszegéssel elkövetett vesztegetés büntetettét követte el.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények - osztva a fellebbviteli főügyészség álláspontját - csupán azzal szorulnak kiegészítésre, hogy a vádlott bűnüldöző szerv tagjaként követte el a közbizalom elleni bűncselekményt, mely súlyosító körülménynek külön nyomatéka van.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket hiánytalanul sorolta fel és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte.

A közélet tisztasága elleni bűncselekményt elkövető hivatalos személyekkel szemben - az irányadó bírói gyakorlat szerint - a törvény szigorát mutató büntetés kiszabása indokolt. Így a 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő cselekményt megvalósító vádlott esetében az enyhítő rendelkezéssel kiszabott 1 év 6 hónap börtön és 3 év közügyektől eltiltás mellékbüntetés arányos, ezért ezek enyhítésére az ítélet tábla nem látott lehetőséget. Ebből következően nem látott lehetőséget arra sem, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását próbaidőre felfüggeszse, hiszen az már veszélyeztette volna a büntetéssel elérni kívánt célokat.

A fentebb kifejtettekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Észlelte az ítélet tábla - ahogy erre a fellebbviteli főügyészség utalt -, hogy az első fokú ítélet bevezető része hiányos, ugyanis nem tartalmazza a Be. 258. § (1) bekezdés b), c), d) és e) pontjában írt adatokat. Annak a megállapításával, hogy ez nem felel meg a Be. hivatkozott rendelkezéseinek az ítélet tábla a jövőbeni helyes joggyakorlat kialakítását kívánja elérni.

A vádlott kirendelt védőjének a fellebbezési nyilvános ülésen való jelenléti díjával és irattanulmányozásával felmerült bűnügyi költség megfizetésére az ítélet tábla a

vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel alkalmazandó Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Szeged, 2012. február 14.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.397/2011/8. számú végzése és a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 5.B.67/2010/12. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2012. február 14.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke